

[Wilkjelm.]

villende ændre sig væsentligt, hvis man går læn- gere end en 10 års periode, så skulle de forstrækkes, disse beregninger. Det viser sig klart og tydeligt, at tendensen ændrer sig, hvis man går ud over en 10 års periode, men det er ikke taget med.

For det andet så var der udtrykkeligt lagt forudsætninger ind om inflationen, og at ejendomsværdierne steg med inflationen, selvfølgelig fordi dette skulle regnes med. Det var ikke med i hr. Brusvangs omtale, det er heller ikke med i Berlingskes. Der er gjort et forbehold i boligministeriets papir. Men jeg kan da nævne, at da det ikke direkte var beregnet i boligministeriets papir, så gjorde vi det selv i går, og i den samme periode var værdistigningen for selvejerer 550.000 kr. i det helt konkret angivne eksempel, og det betyder, at hele billedet selvfølgelig vælter, og at ejeren i ethvert af tilfældene — ethvert af tilfældene, der er i hele det skema — er fire gange så dyr for samfundet som lejerer, og det er vel at mærke lejerer i det mest støttede, i det almennyttige boligbyggeri. Det kan være, hr. Brusvang ikke mener, at ejendomsværdistigningerne koster samfundet noget, men så er vi bare plat uenige. Hvor kommer de penge så fra? Selvfølgelig koster de samfundet noget; de bliver jo ikke taget ud af den blå luft.

Jeg skal for fuldstændighedens skyld også sige, at der var andre manglers, der gik den anden vej. F. eks. var de 10 pct.s statsfinansiering og de 5 pct.s kommunefinansiering af almennyttigt byggeri ikke taget med i beregningerne; det burde de selvfølgelig have været.

Hr. Kjeld Olesen var inde på forskellige spændende spørgsmål. Har vi de nødvendige styringsredskaber? formulerede han et af spørgsmålene, spærgende ud i salen her, hvor vi står. I en af de alvorligste kriser i et par generationer, hvor arbejdsløsheden er steget og steget, siden den socialdemokratiske regering kom til, og også i perioden før, hvor vi her klokken halv otte fik de seneste tal, opgørelsen for onsdag den 4. juni, der viser en stigning i forhold til ugen før. En af de dér høkerberegninger, som man ikke kan tillægge alt for stor vægt, selvfølgelig, men som alligevel giver et fingerpeg, viser, at det svarer til et årsgennemsnit på noget nær 15 pct. I denne situation stiller hr. Kjeld Ole-

sen spørgsmålet: har vi de nødvendige styringsredskaber? Det er jo meget sødt, ikke sandt, men det er altså lidt langt fra den virkelighed, vi har befundet os i i disse måneder.

Der var andre ting i hr. Kjeld Olesens indlæg, der tydede på, at han til daglig er lidt langt fra denne virkelighed. Hele den sidste del af talen gik på forventningerne til det nye socialdemokratiske principprogram, som skulle diskuteres, og som man indbød til diskussion af. Ja men man vil da ikke bilde nogen ind, at den misere, vi sidder i nu, at den totale opgivelse over for de krise-problemer, som kapitalismen er løbet ud i, og som regeringen ikke kan stille noget op over for, hvor man accepterer den stigende ledighed, at det skyldes, at man mangler et socialdemokratisk principprogram, og at det hele vil ændres på nogen som helst måde, fordi man får den debat og får det dér socialdemokratiske principprogram.

Finansministeren sagde — og hr. Christophersen citerede det senere, men det var nu vistnok møntet på mig — noget med at få noget galt i halsen, at jeg havde fået beredskabsplanen galt i halsen. Jeg mener ikke, heller ikke efter at have både hørt og læst finansministerens udtalelse her, at jeg har fået noget som helst i den retning galt i halsen. Jeg sagde udtrykkeligt, at disse planer var noget af det, regeringen sad og beskæftigede sig med nu for det tilfældes skyld, at beskæftigelsen skulle øges, at ledigheden skulle falde; og specielt for det tilfældes skyld, at årsgennemsnittet skulle komme ned under 8½ pct., så sad man nu og opererede med, hvad det så var for stramninger, man skulle til at sætte ind.

Statsministeren beklagede og tog afstand fra konflikten, som det også senere er kommet til udtryk i hr. Kjeld Olesens forslag til dagsorden, men han havde også en interessant bemærkning, som jeg prøvede at skrive ned, vistnok nogenlunde ordret:

„Det yderste højre og det yderste venstre spiller sammen, så det skader demokratiet og skaber strejker og uro.“

Jeg ved ikke, hvad statsministeren tænker på, medmindre han tænker på det sammenrend, som socialdemokratiet har lavet i de seneste måneder med højre side af salen her, f. eks. i den situation med indgrebene mod den frie forhandlingsret, hvor man jo